

நினைவின் ஓரத்தில் ஓர் அழியாச்சுவடு

சந்துஷ்

“நாம் நினைப்பதைச் சொல்வதில்லை சொல்வதைத்தான் நினைக்க வைக்கப்படுகிறோம்” என்ற சூழலில்,

என்னத்தை நினைக்க?

என்னத்தைச் சொல்ல?

காலங்கள் மனிதர்களை இணைக்கின்றன.

காலங்கள் மனிதர்களைப் பிரிக்கின்றன.

இடையினில் மரணம்

கண்ணிவெடி வைத்து விடுகின்றது.

அப்படிக்காலங்கள் எம்மை இணைத்திருந்த காலமொன்றில் தூரத்தூர இருந்தபடியே கொஞ்சம் நெருங்கி உறவாட முடிந்தது உமாகாந்தனுடன்.

ஈழவிடுதலைப் போராட்டமும் புகலிடவாழ்வும் உருவகித்துத் தந்திருந்த அந்த நட்புச் சூழலில் குறுகிய காலத்தில் நாங்கள் பேசிக் கொண்டதும் ஒரு ஸ்தாபன வரையறைக்குட்பட்டதாயினும் அந்த எல்லைகளை மீறிய எமது பகிர்வும் எண்ணங்களும் இருந்திருக்கின்றன. நான் நினைக்கிறேன் உமாகாந்தனின் இயல்பே அதற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

86இன் நடுப்பகுதியாக இருக்கவேண்டும். இலங்கை அரசின் இராணுவ விமானங்கள் வடகிழக்குப் பகுதியின் மேல் குண்டுகளைத் துப்பிய நேரங்கள் - அகதி முகாம்கள் கூட தாக்கப்பட்ட பொழுதுகளில் இப்போதிருப்பது போல் வானொலி, இணையத்தள வசதிகள் அற்ற நிலையில் இயக்கங்களின் பேரில் சில அக்கறையாளர்கள் ஒலிபரப்பும் தொலைபேசிச் சேவைகளும், கையால் எழுதி விநியோகிக்கப்படும் ஈழச்செய்திகளுமே நாட்டு நிலவரங்களை புகலிடத் தமிழர்களுக்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. தேசிய விழிப்புணர்விற்கு அப்பால் ஒரு அடியும் நகராமல் புகலிடத் தமிழர் வாழ்வும் அரசியல் அக்கறையும் நடைமுறைச் சிக்கல்களுடன் மல்லுக்கட்டி ஒரு நிர்ப்பந்தச் சிறைக்குள் உறங்கு நிலையில் வைக்கப் பட்டிருந்த நிலையில்...

“விதைபோடாமலே நாற்று நடாமலே

இங்கே பாவற்காயும் முருங்கைக்காயும்

கிடைக்கிறதே பிறகெதற்கு

நாட்டின் கதையென

பேசாமல் இருப்போமா” என்ற உமாகாந்தனின் வரிகளை இராணுவ அழிவுகளைச் சித்தரிக்கும்

புகைப்படங்களுடன் இணைத்துப் பிரதி பண்ணி புகலிடத் தமிழரிடையே நாங்கள் விநியோகம் செய்தது நினைவில் நிற்கின்றது.

தமிழ்த்தேசியப் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்த அமைப்புகளில் EPRLF, PLOTE ஆகியன தென்னிலங்கை முற்போக்கு இடதுசாரி அமைப்புகளுடன் உறவுகளையும் சில முன்னெடுப்புக்களையும் மேற்கொண்டிருந்தன. இவ்வமைப்புகளுடன் ஓர் ஒப்புக்காவன்றி ஒரு தேடலுடனும் திறந்த மனதுடனும் தொலைநோக்கு டனும் சில நடைமுறையிலான திட்டங்களுடன் சம்பாஷித்திருக்கிறார். பல தொடர்புகளை ஏற்படுத்த அவர் விழைந்திருக்கிறார். இந்த வகையில் அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட இயக்கத்திற்குரியவராய் அல்லாது, அப்போதைய சூழலில் தமிழரது தேசியப் போராட்டத்தின் ஓர் ஆரோக்கியமான குறியீடாகவே எனக்கு அவர் தெரிந்தார்.

காலங்கள் மனிதர்களை இணைக்கின்றன.

80களின் நடுப்பகுதியில் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் இயங்கி வந்த இயக்கங்களிற்கு வெளிநாடுகளில் கிளைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்த காலங்களில், வெளிநாடுகளில் இயக்கத்திற்கு வேலை செய்யவர்களின் கடமை காசு சேர்த்துக்கொடுப்பதும் அங்கிருந்து வரும் பிரசுரங்களைப் பிரதியெடுத்து விநியோகிப்பதும் மட்டுமன்றி “வேறொன்றுமறியோம் பராமரமே” என்ற ‘இயக்க விதியை’ அநேகமாக எல்லா இயக்க பிரதிநிதிகளும் கடைப்பிடித்த வேளையில் மாற்றுக் கருத்து, கேள்விகள் என்ற காரணங்களிற்காக சிலர் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் தோழமையான அணுகலை அதற்கு மேலான நட்பைக் கடைப்பிடித்து அப்படியானவர்களுடன் உடன்பட்டும் முரண்பட்டும் கருத்துக்களை மதிக்கத் தெரிந்தவராக போராட்டத்தின் திசைவழியைப் புரிந்து வைத்திருந்த சிலருள் உமாகாந்தன் ஒருவர்.

1988ஆம் ஆண்டு ஜேர்மனியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலக்கியச் சந்திப்பு தொடர்ந்து ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளில் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. ஈழத்து, இந்திய மற்றும் மற்றைய மாற்று இலக்கியங்களைப் பரிமாறி விமர்சித்துப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் அரசியல் சமூகம் கலையென வெவ்வேறு தளங்களில் கருத்துக்களைப் பகிரவும்/வளர்த்துக் கொள்ளவும் தளமாக இயங்கி வரும் இவ்வரங்கின் மூலம் பல படைப்பாளியையும்

**“இப்படி நிறைய நல்ல எழுத்துக்கள் –
நல்ல எழுத்தாளர்கள் எம்மிடையே
இருக்கினம். இதுகளைத் தேடி
வெளிக்கொணர வேண்டும்.
இதுவும் எங்கட கடமைகளில் ஒன்று”**

— உமாகாந்தன்

சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தனிமனிதராய் தூரத்தூரப் பிரிந்து அந்நியமாகிக் கொண்டிருந்த பலருக்கு இது ஓர் ஆறுதலானது. இலக்கியச் சந்திப்பு நடப்புகள் பல தனிப்பட்ட நட்புகளாகி உறவுகளாக விரிகின்றன. இலக்கியத்திற்கப்பால் வாழ்வும், வாழ்வுக் கப்பால் இலக்கியமுமென உறவுப் பரிமாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

காலங்கள் மனிதர்களை இணைக்கின்றன.

ஆனால், இதற்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் (87இன் ஆரம்பம்) ஸ்ருட்காட்டில் (ஜேர்மனி) ஒரு தனியறை வீட்டில் ஓர் இயக்கப் பிரதிநிதியாக உமாகாந்தன் எனக்கு அறிமுகமாகிறார்.

கைகளைக் கொடுத்துக் கொள்கிறோம். சராசரி இயக்கப் பிரச்சார உரையாடலாக அமைந்திருக்க வேண்டிய ஒரு சந்திப்பு அது. அவர் அந்த விதிகளைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. அந்த எல்லைகளுக்குள் நின்று கொள்ளவில்லை. எம்மைச் சுற்றி நிகழும் நிகழ்வுகளைப்பற்றியும் இலங்கை அரசியல் என்றும் பேச்சுத் திசைகள் மாறுகின்றன.

தான் கொண்டு வந்த ‘தமிழ் முரசு’ பிரதியொன்றை எடுத்து அதன் உட்பக்க அட்டையில் உள்ள கவிதையைக் காட்டி விட்டு “அருமையான கவிதை படிச்சீங்களா?” என்கிறார்.

இலக்கியம் கலை போன்ற வலிய பிரதேசங்களுடன் மக்களிற்கு இருக்கும் ஆழமான தொடர்பு பற்றி அவர் உணர்வு/அனுபவம் பூர்வமாக அறிந்திருந்ததை என்னால் உணரக்கூடியதாயிருந்தது. அவர் அந்தக் கவிதையை எனக்கு வாசிக்கிறார்.

“பிரபஞ்சமேவிய பார்வைகள்

உலகத்தையே மாற்றுவோம்

பேச்சுக்கள் செய்கைகளோ தூ!”

இயக்கங்களின் உட்கொலைகள், அரசியல் பாதையில் ஏமாற்றங்கள் பற்றி செல்வம் எழுதிய கவிதை அது.

ஒவ்வொரு பந்தியையும் வாசித்து விட்டு என்னைப் பார்க்கிறார்.

“இப்படி நிறைய நல்ல எழுத்துக்கள் - நல்ல எழுத்தாளர்கள் எம்மிடையே இருக்கினம். இதுகளைத் தேடி வெளிக்கொணர வேண்டும். இதுவும் எங்கட கடமைகளில் ஒன்று” என்றுவிட்டு கவிதையின் கடைசிப் பந்தியை சற்று அழுத்தமாய் உணர்ச்சி மேலிடப் படிக்கிறார்.

“கான மயிலடத்

துவக்கெடுத்தோம்

ஆத்மாவைக்

குறிவைத்தோம் போ”

திரும்பி என்னைப் பார்க்கிறார். எந்த இயக்கக் காரணம் என்னிடம் வந்து இப்படிக் கவிதை வாசித்துக் காட்டியதில்லை.

சடு, பிடி,

வாழ்க, வெல்க,

சிந்துது இரத்தம்

சிதறுது கூட்டம்

உருளட்டும் தலை

என்ற முழக்கங்களும், ஆட்சேர்த்தல்/காசு சேர்த்தல் என்ற முனைப்புடன் இருந்த புகலிட இயக்கச் சூழலில் ஒரு கவிதையைத் தன் மென்குரலால் வாசித்துக் காட்டி இயக்கங்கள் தறவிட்ட வெவ்வேறு பரப்புக்களின் ஆழங்களை உணர்த்திய ‘இயக்கக் காரன்’ அவர்.

இலக்கியச் சந்திப்பு தோற்றம் கொள்வதற்கு முன் நிலவிய ஒரு வறட்சிப் பொழுதில் எனது முதலாவது ‘இலக்கியச்சந்திப்பு’ இப்படி உமாகாந்தனுடன் தான் நடந்தது.

அவர் ஆசிரியராகவிருந்து வெளிவந்த ‘தமிழ் முரசு’ 70 பிரசுரங்களைக் கண்டது. இதில் பெரும்பாலானவை கையால் எழுதி வெளிவந்தவை. எழுத்தின் பல பரிமாணங்களைப் புகலிடவாழ்வின் பல முகங்களை, பல எழுத்தாளர்களைத் ‘தமிழ் முரசு’ இன் மூலம் அவர் அறிமுகம் செய்தார். பிரெஞ்சின் பல ஆக்கங்களைத் தமிழுக்குத் தந்தார்.

புத்தத்தில் இலக்கியத் தொடர்புகள் அநேகமாகத் துண்டிக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் ஈழத்து/இலங்கைப் படைப்பாளிகளை இங்குள்ளவர்களுக்கும், இங்குள்ள

வர்களை ஊருக்கும் அவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். காலங்கள் மனிதர்களை இணைக்கின்றன.

87இன் இறுதியில் அவருடன் தொடர்பு கொண்டபோது இலங்கை சென்று திரும்பியிருந்தார்.

“எத்தனையோ வயசான தோழர்களையெல்லாம் அங்க சந்திச்சன். எத்தனை அனுபவமுள்ள எங்களை விட எவ்வளவு பெரிய ஆட்கள் எங்களைத் ‘தோழர்! தோழர்!’ என்று விளித்துக் கதைக்கேக்க மனசுக்கு இனம் புரியாத உற்சாகமாய் இருந்திச்ச”

புதிய பரிணாமங்களை அவரது வாழ்வு தொட்டு நின்றதை அவரது குரலின் உற்சாகத்தினூடு காண முடிந்தது. காலங்கள் மனிதர்களை இணைத்திருந்த காலமது.

அண்மையில் வடபகுதியில் பழம்பெரும் தோழரும் தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராளியுமான தோழர் வல்லி சுந்தரம் (66 வயது) புலிகளினால் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார். உமாகாந்தன் வயசான தோழர்கள் எனக் குறிப்பிட்டவர்களுள் வல்லிசுந்தரமும் ஒருவர். அவர் கொல்லப் பட்ட அதேவாரம் உமாகாந்தனும் இறந்து போனது ஒரு சோகமான இயல்பொற்றுமை.

காலங்கள் தான் மனிதர்களைப் பிரிக்கின்றன,

பாரிஸில் நடைபெற்ற சந்திப்புக்களில் உமாகாந்தனைச் சந்தித்த போது காலம் வேறொரு பரிமாணத்தை எட்டியிருந்தது.

இலக்கியச் சந்திப்பில் புதிய நட்புகள் இறுகியும் சிறிது விலகியும் இருந்தது. கூடிப் பிரிந்து கூடி இருந்த காலம் உமாகாந்தனை ஒரு மூலையில் இருந்து கூட்டங்களை அவதானிப்பவராயும் கருத்துச் சொல்பவராயும் கவனித்திருக்கிறேன். ‘ரை, கோட்டு’டன் ஒரு பிரமுகர் போல் கைகட்டியிருக்கும் அவர் தோற்றம் எதையோ தனக்குள் புதைப்பதைப் போலவும் ஓர் இடைவெளியை நிலைநாட்டுவது போல் கிறுக்குத்தனமாய் எனக்குப் பட்டாலும் அவரை நெருங்கி உறவாடுகையில் - எங்கிருந்தோ அந்த பழைய நட்பின் வெப்பம் வந்து சூழ்ந்து விடுவது அவரைச் சந்தித்த ஒவ்வொரு முறையும் நிகழ்ந்தது.

2000 டிசம்பரில் ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பினில் கண்டு பேசிய வேளையில் “ஓ! நாங்கள் இப்படிச் சந்திப்புக்களில் கண்டால் ஒழிய வேறெங்க சந்திக்கிறது? ஆ...!” என்கிறார்.

அவருடன் பேச்சை வளர்க்கும் நோக்கில் “உங்களைப் பார்க்கேக்கை எஸ். பி. பாலசுப்பிரமணியம் மாதிரி இருக்குது” என்கிறேன்.

“அப்படியா! ஜேசுதாஸைக் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ ஒரு பாட்டுப் பாடுவம்” என்கிறார்.

அதற்குப் பிறகு எனக்குச் சந்திப்புகளிற்குச் செல்ல வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. இனி எங்கே சந்திப்பு நடந்தாலும் உமாகாந்தன் வரமாட்டார்.

காலங்கள் மனிதர்களைப் பிரிக்கின்றன.

“வாழ்க்கை முடித்து வைக்க முடியாத ஒரு வழக்கை மரணம் முடித்து வைத்த துயர்கதைக்குச் சாட்சியில்லை. துயரங்களும் முடிவதில்லை” கவிஞர் சேரனின் வரிகள்.

எளிதில் விலகிச் செல்ல முடியாத, மறந்து போக முடியாத மரணம் அவருடையது.

அவர் சொற்ப காலத்தில் சாதித்தவற்றைப் போல கனமானது.

பெண்கள் சந்திப்பு மலர் - 9

2005

வெளியீடு:

பெண்கள் சந்திப்பு மலர்க்குழு

Published by:

Tamil Women's Forum

c/o SALZ

Waiblingerstrasse 59

70372 Stuttgart

Germany.

தமிழ்நாடு விநியோகம்:

விடியல் புதிப்பகம்

11 பெரியார் நகர்

மசக்காளிப்பாளையம் (வடக்கு)

கோயம்புத்தூர் 641 015